

4de kapitel.

Slutningsbestemmelser.

§ 41.

Naar efter denne lov en viljeserklærings forbindende kraft er betinget av at den anden part ikke kjendte eller burde kjendt et bestemt forhold eller forøvrig var i god tro, kommer det an paa det tidspunkt, da viljeserklæringen kom til hans kundskab. Døg kan, hvis særlige grunde tilsiger det, hensyn tages til at han efter dette tidspunkt, men før han endnu har indrettet sig efter viljeserklæringen, har faat eller burde faat kjendskab til forholdet.

§ 42.

Naar nogen som efter denne lov skal „gi meddelelse“, har indlevert meddelelsen til befordring med telegraf eller post eller, hvor andet forsvarlig befordringsmiddel brukes, avgit den til befordring med dette, gaar det ikke ut over ham, at meddelelsen forsinkes eller ikke kommer frem.

§ 43.

Ved nærværende lov ophæves Christian den femtes Norske Lov 5—1—4 og 5 og lov om rentefotens frigivelse m. m. av 29. juni 1888 § 5, jfr. lov om den almindelige borgerlige straffelovs ikrafttræden av 22. mai 1902 § 17. 1.

4 kap.

Allmänna bestämmelser.

41 §.

Ar enligt denna lag giltigheten af aftal eller annan rättshandling beroende däraf att den, gent emot hvilken rättshandlingen företogs, icke ägde eller bort äga vetskap om visst förhållande eller eljest var i god tro, skall hänsyn tagas till hvad han insåg eller bort inse vid den tidpunkt, då rättshandlingen blef honom kunnig. Dock må, där särskilda omständigheter sådant föranleda, hänsyn jämväl tagas till den insikt han vunnit eller bort vinna efter nämnda tidpunkt, men innan rättshandlingen inverkat bestämmande på hans handlingssätt.

42 §.

Skall någon enligt denna lag gifva annan ett meddelande, vid äfventyr att eljest aftal anses slutet eller anbud antaget eller rättshandling, som af honom eller å hans vägnar företagits, blir mot honom gällande, och sådant meddelande varder inlämnadt för befordran med post eller telegraf eller eljest på ändamålsenligt sätt afsändt, må ej den omständigheten, att meddelandet försenas eller icke kommer fram, föranleda därtill att afsändaren icke anses hafva fullgjort hvad honom åligger.

I fråga om återkallelse af anbud eller svar eller af fullmagt gäller hvad i 8, 14 och 19 §§ är stadgadt.

43 §

Genom denna lag upphävas 1 kap. 1 § och 9 kap. 9 § handelsbalken, 2 och 3 §§ i lagen den 14 juni 1901 angående ocker samt hvad i öfrigt finnes i lag eller särskild författning stadgadt stridande mot här ofvan gifna bestämmelser.